

Κατερίνα Μπέν

SUCCESS STORY

Success story

Μυθιστόρημα

Κατερίνα Μπέη

Σελίδες: 528 Σχήμα: 14x21

ISBN: 978-960-493-508-6 Κ.Α.: 28250

© Copyright Οκτώβριος 2017, Εκδόσεις Σαββάλας

Ζωοδ. Πηγής 18, Αθήνα 106 81

Τηλ.: 210 33 01 251 Fax: 210 33 06 918

<http://www.savalas.gr> e-mail: info@savalas.gr

Τυπογραφικές διορθώσεις: Βάσω Μπακούρου
Ηλεκτρονική σελιδοποίηση: Μυρσίνη Κατραμάδου

Απαγορεύεται η αναδημοσίευση και γενικά η ολική,
μερική ή περιληπτική αναπαραγωγή και μετάδοση
έστω και μίας σελίδας του παρόντος βιβλίου
κατά παράφραση ή διασκευή με οποιονδήποτε τρόπο
(μηχανικό, ηλεκτρονικό, φωτοτυπικό κ.λπ. – Νόμος 2121/93,
άρθρο 51) χωρίς την έγγραφη άδεια του εκδότη.

*Σε όλους αυτούς που βοήθησαν
να γίνει η ταινία μας*

Περιεχόμενα

Εισαγωγικό σημείωμα.....	13
--------------------------	----

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟ

1. «Ευχαριστώ την Ακαδημία»	19
2. Golden boy από κούνια	35
3. Ο δρόμος προς τη δόξα	43
4. Μονομερής «συνάντηση»	51
5. Ένα μοιραίο βράδυ	61
6. Εγκαίνια παντού... ..	69
7. Σούσι, φτώχεια και φιλότιμο	75
8. Η κατάσταση των πραγμάτων	83
9. Ντου από παντού.....	91
10. Ραντεβού για τέσσερις	97
11. Ο διάβολος φορούσε Πράντα... Έκτι ανάλογο... ..	101
12. Ολοταχώς προς τον εθισμό	115
13. Το μεγάλο ξεκαθάρισμα	121
14. Mind games.....	131
15. Ένας γρήγορος θάνατος.....	135
16. Μαζί σε όλα.....	145
17. Ριψοκίνδυνο τεστ	149

18. Η τελική δοκιμασία.....	155
19. Στόχος επετεύθη.....	159
20. Ο Πάνδωρας τζούνιορ καθ' οδόν.....	163
21. Τώρα αρχίζουν τα δύσκολα.....	173

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟ

22. Η αρχή του τέλους.....	181
23. Όλα γκρι.....	185
24. Όλα του γάμου δύσκολα.....	191
25. Το θείο βρέφος.....	195
26. Στα πράσα.....	205
27. Ομοιοπαθητική.....	209
28. Ντόμινο	221
29. Αντί διαζυγίου	227
30. Η παράσταση αρχίζει	233
31. Εν δράσει.....	243
32. Όταν όλα πάνε καλά, κάτι δεν πάει καθόλου καλά.....	249
33. Αναγκαστική λύση	255
34. Η Βασίλισσα των Πάγων	261
35. Ριζικές λύσεις	269
36. Θεωρίες συνωμοσίας.....	275

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟ

37. Η μεγάλη ώρα!	279
38. Ηρεμία πριν από την καταιγίδα	287
39. Βόμβα μεγατόνων	291
40. Ανατροπή σχεδίων.....	295
41. Τα στερεότυπα εκδικούνται.....	299
42. Άσπονδη αγαπημένη	307
43. Παιχνίδια πολέμου	313
44. Τα πάνω κάτω	319
45. Ένα τέλος με πολλά ερωτηματικά.....	327

Σενάριο της Κατερίνας Μπέη με shooting boards του σκηνοθέτη.....	333
---	------------

Εισαγωγικό σημείωμα

Αν και μου αρέσει πολύ να διαβάζω τα εισαγωγικά σημειώματα των αγαπημένων μου συγγραφέων, προσωπικά νιώθω άβολα να κάνω το ίδιο, γι' αυτό και σε κανένα από τα προηγούμενα βιβλία μου δεν είχα την ανάγκη να γράψω. Ίσως επειδή ήδη η γραφή από μόνη της είναι μια ναρκισσιστική πράξη, το να γράψω εισαγωγή σε αυτό που ακολουθεί μου φαινόταν ιδιαίτερα σοβαροφανές και αμήχανο, σαν συνέντευξη που κανείς δεν μου ζήτησε. Στους αγαπημένους μου συγγραφείς ωστόσο με γοητεύει και μου αποκαλύπτει πράγματα για την προσωπικότητά τους, τις τεχνικές, τα ερεθίσματα, την αγωνία τους να μοιραστούν αυτά που έγραψαν, ίσως και κάτι από τα... παρασκήνια.

Τι άλλαξε λοιπόν σε αυτό το βιβλίο; Το γεγονός πως ο τρόπος με τον οποίο γράφτηκε αποτέλεσε μια ξεχωριστή εμπειρία: αρχικά ιδέα για βιβλίο, μετά σενάριο, στη συνέχεια ταινία και τέλος άλλο βιβλίο.

Ξεκίνησα να δουλεύω την πλοκή για βιβλίο και, πριν ακόμη πειστώ ότι λειτουργεί ο τρόπος αφήγησης που ακολουθούσα, ο Νίκος Περάκης με προέτρειψε να το κάνω σενάριο με προοπτική να το σκηνοθετήσει «αν βγει καλό».

Το βιβλίο που αρχικά είχα στον νου μου ήταν ερωτικό θρίλερ. Γράφοντας όμως για τον Περάκη, θα έπρεπε το σενάριο

να έχει χιούμορ, στοιχεία κοινωνικής σάτιρας και «ελληνικότητας», δηλαδή να γίνει εντελώς άλλο είδος. Αυτός είναι ίσως και ο λόγος που δεν ξέρω ακόμη σε ποιο κινηματογραφικό είδος υπάγεται το *Success Story*. Πιστεύω σε αυτό θα μας βοηθήσουν οι κριτικοί κινηματογράφου.

Στρώθηκα αμέσως και, ακολουθώντας διαφορετική γραμμή αφήγησης από αυτήν του βιβλίου, σε ενάμιση μήνα τού το έδωσα.

Ο Ν. Περάκης πρόσθεσε τις σκηνοθετικές περιγραφές των δράσεων, «τριμάροντας» τους διαλόγους, ενώ χρειάστηκε να «κόψω» ή να αλλάξω πράγματα.

Όταν πλέον γυριζόταν η ταινία, δεν ήξερα πότε και αν θα «ξαναπιάσω» το βιβλίο. Το έκανα κατόπιν παρότρυνσης του εκδότη μου.

Τώρα όμως έπρεπε να γράψω κάτι πάνω σε κάτι άλλο που είχα ήδη γράψει, πάνω σε ένα προσχέδιο το οποίο είχα ήδη ανατρέψει. Κάτι που δεν ήταν καθόλου απλό, αφού συνέχεια μπλέκονταν σκηνές της ταινίας, που ήταν ήδη στο μοντάζ, και οι ήρωές μου, που ήταν πλέον υπαρκτοί. Έτσι, αποφάσισα να απελευθερωθώ και να φύγω από το αρχικό προσχέδιο του βιβλίου, να το ξαναγράψω μέσα από την οπτική της ταινίας, φωτίζοντας πλευρές οι οποίες στο σενάριο απλώς υπονοούνται. Μοιραία το βιβλίο που αρχικά δούλευα δεν υπήρχε κι αυτό που άρχισα να γράφω πήρε τη μορφή συλλογικής δουλειάς: σαν όλοι αυτοί που κάναμε το σενάριο ταινία να γράψαμε μαζί το βιβλίο, αφού από ένα σημείο και μετά δεν ξέρω πού

σταματούσε η δική μου φαντασία και πού ξεκινούσε του σκηνοθέτη, της σκηνογράφου, των ηθοποιών μας, που έβαλαν τα «δικά τους» στους ρόλους, του φωτογράφου, που τα φώτισε, του μοντέρ, που μας απάλλαξε από τα περιττά, του μουσικού μας, που «κατεύθυνε» το συναίσθημα κτλ.

Είναι εντελώς διαφορετική εμπειρία να γράφεις ένα σενάριο έχοντας ένα λευκό χαρτί μπροστά σου, χωρίς να έχεις σχηματοποιήσει ακόμη τους ήρωες (άσχετα αν στην περίπτωση του Μαρκουλάκη, του Παπαργυρόπουλου και της Σωτηροπούλου ήμουν από την αρχή σίγουρη ότι θα ήθελα να παίξουν τους ρόλους του Παναγή, του Τζίμη και της Βασιλικής αντίστοιχα, αλλά βέβαια δεν ήμουν καθόλου σίγουρη αν ήθελαν εκείνοι ή ο σκηνοθέτης), και εντελώς διαφορετικό να γράφεις έχοντας στο μυαλό σου τα πρόσωπα και τις εικόνες της ιστορίας σου. Είναι αλλιώς όταν είσαι μόνο εσύ και η φαντασία σου κι αλλιώς όταν η φαντασία σου έχει πάρει σάρκα και οστά και μετά καλείσαι να την επανεφεύρεις ή να την αναλύσεις. Και βέβαια είναι αρκετά περιεργο να πρέπει να περιγράψεις τα μορφολογικά χαρακτηριστικά των ηρώων, καθώς πλέον όλοι ξέρουν σε ποιους αναφέρεσαι, ειδικά αν κάποιος από αυτούς είναι φίλος σου πολλά χρόνια, όπως π.χ. η Τζένη Θεωνά, η Τόνια Σωτηροπούλου, η Βάσω Καβαλιεράτου κι ο Ανδρέας Κωνσταντίνου, ή έγιναν στη διάρκεια της ταινίας, όπως η Φιόνα Γεωργιάδου, ο Κωνσταντίνος Μαρκουλάκης, ο Κωνσταντίνος Αβαρικιώτης, ο Πάνος Μουζουράκης, ο Νάσος Παπαργυρόπουλος και ο Ηλίας Βαλάσης.

Συνεπώς η συγγραφή σεναρίου και η συγγραφή βιβλίου έχουν αρκετές διαφορές. Το σενάριο είναι περισσότερο μια «τεχνική» δουλειά. Οι ήρωες πρέπει να δείχνουν με τις πράξεις, τις εκφράσεις ή τις σιωπές τους τα συστατικά της ιστορίας. Όλα είναι εικόνα και γι' αυτό ο σεναριογράφος πρέπει να βρίσκει συνέχεια τρόπους που δείχνουν αυτά που θέλει να διηγηθεί. Δεν έχει τη δυνατότητα να τους κάνει αναλυτικό ψυχογράφημα, να επεξηγεί ό,τι δεν φαίνεται, αναλύοντας τα κίνητρα και τις προθέσεις τους. Όλα είναι εικόνα κι ό,τι δεν φαίνεται δεν υπάρχει. Επίσης, ο σεναριογράφος έχει και πολλούς πρακτικούς περιορισμούς, λόγου χάρη να προσέχει να «σπάει» τις κλειστοφοβικές σκηνές με εξωτερικούς χώρους, κι όλα αυτά βέβαια λαμβάνοντας υπόψη του τον βασικότερο περιορισμό του budget, αλλά και του σκηνοθέτη, καθώς πρέπει να υπηρετείς το ύφος του και την οπτική του.

Το να γράφεις ένα βιβλίο, από την άλλη, σου λύνει τα χέρια σχετικά με τη σκιαγράφηση των χαρακτήρων των ηρώων και φυσικά μπορείς να τους μεταφέρεις όπου θες εσύ, χωρίς να νοιάζεσαι για budget και locations. Το μόνο που χρειάζεται να κάνεις είναι να κρατάς την ιστορία σου ενδιαφέρουσα και να αφήνεις τους αναγνώστες να φαντάζονται τα υπόλοιπα, πράγμα το οποίο ανατρέπει η ταινία.

Τέλος, το να ξαναγράφεις ένα βιβλίο αφού έχεις απομακρυνθεί από την αρχική ιδέα, κι αφού έχεις γράψει το σενάριο το οποίο έχει γίνει ταινία, είναι κάτι εντελώς «ανορθόδοξο», γιατί πρέπει να αναλύσεις όλα αυτά που έχεις δείξει στο σε-

νάριο, να φανερώσεις τα κίνητρα των χαρακτήρων και να εμβαθύνεις στην εικόνα, σαν να εξηγείς το προφανές. Πρέπει όμως να μείνεις πιστός και στην ταινία, η οποία πλέον έχει τη δική της δυναμική, αφού «πέταξε» σκηνές είτε ως «μη λειτουργικές» είτε ως «μη συμφέρουσες», προσαρμόστηκε σε χώρους, «δάνεισε» δικά της χαρακτηριστικά στο σενάριο, απέκτησε δηλαδή μια ζωή που δημιουργήθηκε από τη φαντασία και τα ταλέντα όλων των συντελεστών, και όχι μόνο από σένα.

Αυτό το βιβλίο λοιπόν είναι κατά κάποιον τρόπο «παιδί» μιας ανολοκλήρωτης ιδέας για βιβλίο, του σεναρίου και της ταινίας. Μέσα σε αυτό θα βρείτε πράγματα που δεν υπάρχουν στην ταινία, όπως και στο σενάριο θα δείτε σκηνές που είτε δεν γυρίσαμε είτε κόπηκαν είτε άλλαξαν πλήρως.

Θα ήθελα να ευχαριστήσω ιδιαίτερα τον Νίκο Περάκη, που έκανε ό,τι μπορούσε για να καμαρώνουμε για το αποτέλεσμα, και τον Κώστα Λαμπρόπουλο, τον παραγωγό μας, που αθόρυβα ήταν εκεί. Επίσης τον Γιώργο Παπαδάτο (οργάνωση παραγωγής), όλο το εξαιρετικά φιλότιμο συνεργείο, τους καταπληκτικούς ηθοποιούς, που έκαναν τα γυρίσματα να κυλήσουν «νεράκι», και βέβαια τους 420 φίλους οι οποίοι αφιέρωσαν ένα ολόκληρο δωδεκάωρο για να παίξουν στις σκηνές πλήθους ή μικρούς ρόλους. Τέλος, οφείλω να ευχαριστήσω τον Νίκο Δραμουντάνη από τις Εκδόσεις Σαββάλας, που με παρότρυνε να επανεφεύρω αυτό το βιβλίο και μου έδωσε την ευκαιρία να κάνω αυτές τις σκέψεις.

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟ

1

«Ευχαριστώ την Ακαδημία»

Τζορτζίνα

Το καλοκαίρι του 2007 η Βασιλική κι εγώ μόλις είχαμε αποφοιτήσει από τη σχολή του Εθνικού και φυσικά ακόμη δεν είχαμε ιδέα πού πηγαίναμε. Μπορεί να έφταιγε ο ρομαντισμός της ηλικίας ή η αναμφισβήτητη ματαιοδοξία μας, πάντως ονειρευόμασταν κόκκινα χαλιά, χειροκροτήματα, συμμετοχές σε φεστιβάλ, βραβεία, γυρίσματα, μεγάλους ρόλους, συνεντεύξεις, Επιδαύρους και πρωτοσέλιδα. Και βέβαια λιμουζίνες, ινκόγκνιτο διακοπές, παπαράτσι, ξέφρενα πάρτι, βίλες με πισίνες και μαύρα γυαλιά. Κάπως μπερδεμένα τα 'χαμε στο μυαλό μας δηλαδή, αφού οι σπουδές μας στο Εθνικό δεν μπορούσαν παρά να μας εξασφαλίσουν, στην καλύτερη, έναν μισθό πείνας στο θέατρο. Όλο το άλλο ήταν κοριτσίστικες αυταπάτες με επιρροές από χολιγουντιανό life style, κάτι που δεν είχε καμιά σχέση με την ελληνική πραγματικότητα, αφού τότε για όλη τη χώρα ξεκινούσε μια καταστροφική περιπέτεια με αβέβαιο τέλος.

Ήμασταν από τους πρώτους που νιώσαμε για τα καλά στο πετσί μας αυτό που αργά ή γρήγορα θα αντιμετώπιζαν όλοι τα επόμενα χρόνια: εμείς κι όλοι οι άλλοι αφελείς, φιλόδοξοι «καλλιτέχνες» που είχαμε την ατυχία να πρέπει να αποδείξουμε την αξία μας μέσα σε ένα περιβάλλον αρχαίας Πομπηίας, που σαν βάλτος ερχόταν να καταπιεί όλες τις μετεφηβικές ψευδαισθήσεις μας.

Αλλά ας πάρω τα πράγματα από την αρχή. Είμαι η Γεωργία Τσελέπη, Τζορτζίνα αφότου αποφάσισα να γίνω ηθοποιός, πάντα Γωγούλα για τη μάνα και τον πατέρα μου και Τζο για τη Βασιλική. Όταν με την είσοδό μου στο Εθνικό κλήθηκα να σκοτώσω τη «Γωγούλα» και να «κατασκευάσω» τη νέα μου ταυτότητα, για λίγο φλέρταρα με την ιδέα να με λένε «Γαία». Μου έκανε πιο φευγάτο, πιο ψαγμένο, πιο εναλλακτικό, όμως η φιλάρεσκη, κοσμοπολίτικη πλευρά μου υπερίσχυσε της κουλτουριάρικης κι έτσι αποφάσισα να μετονομαστώ σε Τζορτζίνα.

Οι σπουδές μου, πέρα από την επαφή μου με την τέχνη, με έφεραν σε επαφή, αναγκαστικά, με κάθε είδους «παρεπάγγελμα», από σερβιτόρα, μοντέλο καταλόγων και promoter σε τσιγάρα κι αρώματα μέχρι κατασκευάστρια μπομπονιέρων, μούσα με την ώρα στην Καλών Τεχνών και part time βοηθός πιστολάκι στο κομμωτήριο της μάνας μου. Όμως, παρά τις ταπεινώσεις και τις ταλαιπωρίες, κάπως είχα στο μυαλό μου πως με την αποφοίτησή μου όλα αυτά θα τέλειωναν και επι-

τέλους, με μαγικό τρόπο, θα έκανα αυτό που ήμουν πλασμένη να κάνω: θα γινόμουν πρωταγωνίστρια.

Τη σιγουριά μου για τη δόξα που καρδακούσε τη συμμεριζόταν και η Βασιλική, η συγκάτοικος, συμφοιτήτρια και συνένοχος στα όνειρα και στις περιπέτειες. Ήταν εκείνη που με γκάζωνε ακόμη κι όταν εγώ αμφέβαλλα, που με την αδιαφιλονίκητη σιγουριά της έθρεφε, πέρα από τον δικό της, και τον δικό μου ναρκισσισμό...

Ήταν ο τύπος της κοπέλας που δεν μπορούσε να της αντισταθεί κανείς και τίποτα. Μελαχρινή, τσαχπίνια, ζωντανή, σέξι, γεμάτη αυτοπεποίθηση κι ενθουσιασμό, ήταν έτοιμη να αρθρώσει όλα αυτά τα μεγάλα και τα ωραία που ονειρευόταν, αλλά και να τα σκηνοθετήσει ώστε να τα κάνει να συμβούν. Και με παρέσερνε κι εμένα. Όχι ότι ήθελα και πολύ...

Τη γνώρισα στην οντισιόν των εισαγωγικών μας. Αν και ήμασταν ανταγωνίστριες –παλεύαμε και οι δυο, και εκατοντάδες ακόμη, για μια θέση ανάμεσα στις δέκα που θα έπαιρναν στο πρώτο έτος–, παραδόξως αμέσως κολλήσαμε μαζί. Γελάσαμε με την αγωνία μας, κουτσομπολέψαμε τους επίδοξους συμφοιτητές μας, κοροϊδέψαμε τη σοβαροφάνεια κάποιων καθηγητών μας, μέχρι και τα κείμενα του Σέξπιρ κανιβαλίσαμε. Από την πρώτη στιγμή ένιωσα πως, αν και εντελώς διαφορετικές εξωτερικά, μέσα μας μας ένωνε μια καρμική συγγένεια που λειτουργούσε συμπληρωματικά, που μας έκανε πιο δυνατές, πιο σίγουρες και πιο αήττητες μαζί.

Αρχικά, αυτό που με κέρδισε ακαριαία επάνω της ήταν η απουσία του «δήθεν» και η παντελής έλλειψη σοβαροφάνειας, κόντρα σε ένα περιβάλλον που ποινικοποιούσε τη σαχλαμάρα της ηλικίας και λειτουργούσε σαν καταλύτης ωρίμανσης, σαν «κάψουλα» γνώσης, σοφίας και εσωτερικότητας, διάυλος επαφής των φοιτητών με τα μεγάλα νοήματα των κλασικών κειμένων.

Ήταν πολλά... Και κυρίως αυτή η ανεξήγητη αίσθηση της συνάφειας που έχουμε με κάποιους ανθρώπους, που πολύ γραφικά αποκαλούμε «χημεία». Άσχετα όμως από το όνομα που επιλέγουμε να δώσουμε σε αυτό το παράλογο «δέσιμο», το αποτέλεσμα του ήταν να αποφασίσουμε σε λιγότερο από μία ώρα να πάμε για σουβλάκια στο μαγειρειό απέναντι από τη σχολή.

Πολλές φορές, αλλόκοτες λεπτομέρειες κερδίζουν τον θαυμασμό σου στον άλλον, κι εμένα με γοήτευσε ακόμα κι ο τρόπος που κατάπινε, σχεδόν αμάσητα, τα σουβλάκια κι άρπαζε τις πατάτες με τα λαδωμένα χέρια της, παραδομένη στην πείνα της... Σαν να έβλεπες μια Ινδή πριγκίπισσα, αντί να τρέφεται με νέκταρ και ροδοπέταλα, να αποδεκατίζει κοψίδια, μέσα σε ένα ρουστίκ περιβάλλον κακόγουστης οικογενειακής ταβέρνας του εξήντα. Κανένα ίχνος κοκεταρίας, ναρκισσιισμού και πόζας. Τέλος πάντων, το θέμα είναι πως εκείνη τη μέρα, πάνω από τις λαδόκολλες και κάτω από τα ξύλινα βαρέλια, με φτηνό κρασί και χειμαρρώδεις εξομολογήσεις, αποφασίσαμε πως θα συγκατοικήσουμε.

Οι γονείς της ζούσαν στα Καλύβια, τους ανήκε ένας φούρνος εκεί και δεν είχαν βέβαια καμιά διάθεση να χρηματοδοτούν την κόρη τους, που αποφάσισε ξαφνικά να αφήσει την οικογενειακή επιχείρηση για να «γίνει αρτίστα». Η Βασιλική αντίστοιχα δεν είχε καμιά όρεξη να τρώει τη μισή της μέρα στα λεωφορεία, ούτε να ακούει τις γκρίνιες τους, τα ξεσπάσματα του μέθυσου πατέρα της και τις υστερίες της μονίμως θυμωμένης μάνας της και έτσι κατέβηκε στην πόλη.

Το πλάνο της ήταν να δουλεύει σε μπαρ, να βρει ένα φτηνό δωμάτιο σε κάποια υποβαθμισμένη περιοχή του κέντρου και παράλληλα να σπουδάζει. Μέχρι να γίνει αυτό φιλοξενούνταν στο ντιβάνι της γκαρσονιέρας μιας ξαδέλφης της νοσοκόμας στη Νέα Φιλαδέλφεια και παράλληλα έψαχνε σπίτι και δουλειά. Κάθε Κυριακή έπαιρνε το λεωφορείο και πήγαινε στα πάτρια εδάφη, έτρωγε σπιτικό φαΐ και φόρτωνε τάπερ που την έβγαζαν μέχρι τα μισά περίπου της βδομάδας. Μετά τρεφόταν με μακαρόνια με κέτσαπ και ψωμί, μέχρι να φτάσει πάλι η Κυριακή να φάει σαν άνθρωπος, αφού η ξαδέλφη της έτρωγε στο νοσοκομείο και της είχε ξεκόψει πως λεφτά για «τραπεζώματα» δεν περίσσευαν.

Τις ίδιες διατροφικές συνήθειες του δεύτερου μισού της εβδομάδας, σαν συνεννοημένη, ακολουθούσα κι εγώ, που από ανάγκη κι όχι από επιλογή είχα γίνει σχεδόν βετζετέριαν, αφού τρεφόμουν με ρύζι ή σκέτα μακαρόνια και σε εξαιρετικές περιπτώσεις, πολύ σπάνια, τσάκιζα κάνα σουβλάκι. Είναι άξιο απορίας και επιστημονικής μελέτης πώς δεν είχαμε γίνει

κήτη, όπως οφείλαμε, με τόσο ψωμί και υδατάνθρακα, αλλά τότε δεν ήμασταν σε θέση να αξιολογήσουμε την τύχη μας. Είχαμε μάθει να παίρνουμε και τα νιάτα και τον μεταβολισμό μας σαν δεδομένα, όπως συμβαίνει όταν είσαι είκοσι χρονών. Νιώθαμε πως όλοι –ακόμη κι ο μεταβολισμός μας– μας είχαν υποχρέωση, πως ο κόσμος μάς ανήκε, και το ίδιο ίσχυε και για το δυάρι που μόλις μου είχε «αγοράσει» με δάνειο ο πατέρας μου στα Κάτω Πετράλωνα... Το «αγόρασε» σε πολλά εισαγωγικά βέβαια, αφού οι ειδοποιήσεις από την τράπεζα για καθυστέρηση των δόσεων έπεφταν βροχή.

Δεν έδινα όμως σημασία. Παρά τα στραπάτσα που τρώγαμε βροχή, μέσα μου είχα μια ακλόνητη πεποίθηση πως όλα με κάποιον μαγικό τρόπο θα πάνε καλά. Εξάλλου το ήξερα, ήμουν απόλυτα σίγουρη, πως δεν ανήκα σε αυτό τον κόσμο. Δεν είχα έρθει στη ζωή για να με κυνηγάνε οι τράπεζες, να μου κόβουν το ρεύμα, να τρώω μακαρόνια με κέτσαπ και να λιώνω τα παπούτσια μου σε αναποτελεσματικές οντισιόν. Γι' αυτό επένδυα στην εμφάνισή μου όσο μπορούσα. Προτιμούσα να κάτσω νηστική τρεις μέρες και να αγοράσω ένα φουστάνι, έστω από τους Κινέζους, ή να περπατήσω ως τη σχολή και να μου περισσέψουν για ένα κραγιόν. Είχα καταλάβει καλά πως, όσο ταλέντο και να είχα, αν δεν το υποστήριζα με ανάλογη εμφάνιση, στην καλύτερη θα χαραμιζόμουν σε υπόγεια αυτοσχέδια θέατρα των πενήντα θέσεων, όπου, όταν δεν θα έπαιζα, θα έκανα και την ταξιθέτρια και την αμπιγέζ και την καθαρίστρια. Κι αυτό δεν ήταν στα σχέδιά μου.

Έτσι, περιφρονούσα τα χρέη και τις απειλές των εισπρακτικών γιατί τα θεωρούσα μέρος μιας παροδικής πραγματικότητας που δεν με αφορούσε... Εξάλλου ήμουν συνηθισμένη σε αυτά από τότε που θυμόμουν τον εαυτό μου. Ο Ίγκι, όπως φώναζα τον μπαμπά ημικοροϊδευτικά, είχε πάντα θέμα με τα λεφτά, αφού ό,τι περνούσε από τα χέρια του το έσπρωχνε για να συντηρεί τον μύθο του ροκ σταρ... Έναν μύθο που μόνο εκείνος ασπαζόταν, εκτός από τη μάνα μου.

Κάτι όμως που του αναγνωρίζω είναι πως ανέκαθεν ήταν λαρτζ με τα λεφτά που δεν είχε. Έτσι, άνοιξε λουξ κομμωτήριο για τη μάνα μου, αγόρασε τροχόσπιτο και Γιαμάχα χιλιάρα κι έκαναν συνέχεια ουτοπικά ταξίδια, σαν αλαφιασμένοι έφηβοι του Γούντστοκ που κυνηγούν συγκινήσεις... Όλα προσωρινά και δανεικά βέβαια, αφού τα χρώσταγε, συν τους τόκους.

Ο Ίγκι (Μάρκος κατά κόσμον) λοιπόν, αν δεν αυτοπροσδιοριζόταν ως μουσικός, θα μπορούσε να είναι ο τυπικός Νεοέλληνας. Ξερόλας, επαναστάτης στα λόγια, συνωμοσιολόγος, αδικημένος από το σύστημα, που όλο στο τσακ δεν πιάνει την καλή, που κανείς δεν τον καταλαβαίνει επειδή είναι πολύ μπροστά. Το παζλ της παθολογίας του συμπληρωνόταν με την ουφροσύνη του καλλιτέχνη, την αλαζονεία του χαμένου ταλέντου, συν την πεποίθηση, που του 'δινε η λατρεία της μάνας μου, ότι είναι ένας και μοναδικός.

Κι ενώ πέρασε τη μισή του ζωή ως καλομαθημένος γόης που χάρη στην εντυπωσιακή του εμφάνιση απολάμβανε πολύ

περισσότερα απ' όσα αναλογούσαν στο ταλέντο ή στην προσπάθειά του, έφτασε πλέον στα 56 του να ασφυκτιά μέσα στα στενά λουλουδάτα πουκάμισά του και στη φτηνή περούκα του και να νιώθει από ευλογημένους αδικημένους... Πραγματικά πιστεύω πως το γεγονός ότι περνούσε όλη του τη ζωή κρυμμένος από τους δανειστές του, ότι δεν τον φώναζαν σχεδόν ποτέ πλέον για δουλειά, ότι δεν είχε μείνει κανείς από τους φίλους του που να του μιλάει δεν τον είχε ρίξει τόσο όσο η τριχόπτωση. Από τη στιγμή που δεν μπορούσε πια να κάνει τη χαρακτηριστική κοτσίδα του ή να κοπανάει το κεφάλι του με μανία τις ώρες του καλλιτεχνικού οίστρου, μαράζωσε, έβγαλε νεύρα και δεν του 'παιρνες κουβέντα. Καθόταν, σαν βουζωμένος τρίχρονος, με κλειστά τα φώτα μέσα στο δωμάτιο και κάπνιζε αμίλητος, στερώντας μας ακόμη και από τις θυμωμένες συγχορδίες του.

Έτσι, η μάνα μου του παράγγειλε μια περούκα ίδια με τα πρώην μαλλιά του, η οποία πλέον έγινε αναπόσπαστο κομμάτι της περσόνας του και θέμα-ταμπού στην οικογένεια. Δεν ανεχόταν να τη σχολιάζουμε, καθώς σιγά σιγά πίστεψε πως επρόκειτο για τα δικά του μαλλιά και το ίδιο απαιτούσε κι από μας...

Κι αν ο Ίγκι ήρθε σε αυτή τη ζωή για να περιαιτολογεί, να ζει με ψευδαισθήσεις και να ξοδεύει αφειδώς δανεικά, η μάνα μου, από την άλλη, ήρθε για να τον υπηρετεί, να χρηματοδοτεί τα γούστα του, να μυξοκλαίει διαρκώς από αναίτια ενοχή και να φοράει μακριές παρασάνταλες φούστες με χοντροπάπουτσα.

Είναι αυτή που από τότε που τη θυμάμαι δούλευε αδιαμαρτύρητα στο κομμωτήριο, αλλά στις δύσκολες καθάριζε και σκάλες, φύλαγε και παιδάκια, έκανε και λαντζιέρισα. Οτιδήποτε, φτάνει να βγάζει ένα υποτυπώδες μεροκάματο που να εξασφαλίζει στον Ίγκι το δικαίωμα να είναι ο εαυτός του: δηλαδή να αράζει με την κιθάρα του, να μουρμουρίζει το «επόμενο μεγάλο σουξέ του», να στρίβει τον μπάφο του, να την κερατώνει και να ονειρεύεται φωναχτά τα μεγαλεία που τον περιμένουν.

Όπως και να 'χε, τόσο η Βασιλική όσο κι εγώ είχαμε ανάγκη να αποποιηθούμε το παρελθόν μας. Και η μία ήταν για την άλλη το κατάλληλο στήριγμα.

Ανάγκη φυγής από μια πραγματικότητα που καμιά μας δεν συνέφερε; Αίσθηση οικειότητας; Κοινές φιλοδοξίες, ανάγκες και ψευδαισθήσεις; Δεν ξέρω τι απ' όλα υπερίσχυσε κι ούτε έχει και πολλή σημασία, μιας και αυτό που μας κάνει να επιλέγουμε ανθρώπους δεν είναι ποτέ ένα πράγμα και πολλές φορές δεν είναι καν ξεκάθαρο...

Χωρίς πολλές κουβέντες λοιπόν, η Βασιλική εγκαταστάθηκε σπίτι μου, χρίστηκε αδελφή ψυχή μου κι αρχίσαμε να μοιραζόμαστε, εκτός από τα τρέχοντα έξοδα, τα ρούχα μας και τις ανησυχίες μας. Και... πολλά ακόμα, όπως έδειξε μετά η ιστορία.

Όσο για την προσωπική μας ζωή! Κι αυτήν πάνω κάτω μαζί τη ζούσαμε. Αυτή ήταν μια τακτική στην οποία με μύησε εκείνη, αφού βαρέθηκε να με βλέπει να σέρνομαι πίσω από κάτι

ανεκδιήγητους τύπους. Και μπορεί να φαντάζει αδύνατο, όμως συνέβη. Αφότου εμφανίστηκε η Βασιλική στη ζωή μου, σαν να μετέθεσα σε εκείνη την αδυναμία μου, την ένιωσα με κάποιον τρόπο «οικογένειά» μου, άνθρωπό μου και δεν χρειαζόταν να κρέμομαι πια από κανέναν. Με κάποιον τρόπο η παρουσία της στη ζωή μου κάλυπτε τις ελλείψεις μου κι επιτέλους άρχισα να δίνω στο φλερτ τη διάσταση που έπρεπε να 'χει στην ηλικία μου. Ούτε δράματα ούτε υπερβολές ούτε αδιέξοδες καψούρες.

Όποτε εμφανιζόταν κανένα αγόρι, με ευκολία το υιοθετούσαμε και οι δυο, το κάναμε μέρος του σκηνικού μας, μέχρι να το βαρεθούμε.

Τον εγκαθιστούσαμε στον μικρό Ικέα καναπέ μας και του συμπεριφερόμασταν σαν αναπόσπαστο μέρος του μικρόκοσμού μας. Ζουζουνίζαμε τριγύρω του και είχε η καθεμιά τη ρουτίνα της, ανεξάρτητα από το αν ήταν εκείνος μπροστά, κάνοντάς του σαφές πως η βασική σχέση ήταν κυρίως η δικιά μου με τη Βασιλική. Ήμασταν οι δυο μας ενάντια σε όλο τον κόσμο. Τα αγόρια είχαν βιολογικό ρόλο κυρίως... Καταλαβαίνω πως ακούγομαι σαν «άρρωστη» φεμινίστρια, αλλά αυτή είναι η αλήθεια. Όποιος έμπαινε στη ζωή μας με ρομαντική διάθεση λειτουργούσε συμπληρωματικά, κι όπως ήταν επόμενο, αργά ή γρήγορα αναλωνόταν.

Όταν το σεξ πάλιωνε ή «εκείνος» απαιτούσε από ρολίστας να γίνει πρωταγωνιστής, άλλοτε ασυνείδητα, άλλοτε συνειδητά, αλλά πάντα με συνοπτικές διαδικασίες, τον αντικαθιστούσαμε. Πολύ συχνά ζούσαμε ιστορίες μόνο και μόνο

για να τις διηγηθούμε η μία στην άλλη, καθώς επιδιδόμασταν σε έναν άτυπο διαγωνισμό «ποια θα πει και θα κάνει το πιο εξωφρενικό».

«Τώρα είμαστε 20 και μας παίρνει να κάνουμε τα πάντα» έλεγε σοφά η Βασιλική.

«Ό,τι και να πούμε, ό,τι και να κάνουμε, ακόμη και να τους βρούμε το βρίσκουν χαριτωμένο. Σε μερικά χρόνια όλοι αυτοί που είναι τώρα στο βρακί μας θα καυλάντζουν με τις πιτσιρίκες κι εμάς θα μας έχουν φτυσμένες. Ε, το πολύ να λένε στις γκομενίτσες τους: “Κι όμως αυτή μέτραγε στα νιάτα της”...» είπε με μια έκφραση συγκρατημένης αλαζονείας. «Λοιπόν, επειδή εγώ δεν θέλω να τα λουστώ αυτά, ούτε θέλω να αποκτήσω την κατανόηση της γριάς και να βολεύομαι με τα ψίχουλα, μόνο ένα πράγμα θα μας σώσει» πρόσθεσε σουφρώνοντας τα δαιμονικά, τοξοειδή, σχεδόν αγκυλωτά της φρύδια πηγαίνοντας τον συλλογισμό της πιο πέρα: «Να γίνουμε διάσημες... Έτσι μόνο αυτά που στους κανονικούς ανθρώπους καταλογίζονται ως γραφικά ή θλιβερά παίρνουν τη μορφή statement. Γι’ αυτό σταμάτα να καρμιριάζεις με τον κάθε τυχάρπαστο και δες τη συνολική εικόνα: Κουνήσου... Πάμε να συναντήσουμε το μέλλον μας».

Βέβαια, πάνω στην αναμπουμπούλα συχνά κάποιος παραμελημένος «μνηστήρας», προκειμένου να κάνει την έξοδό του πιο θεαματική, την έπεφτε σ’ εμένα για να πικάρει τη Βασιλική ή στη Βασιλική για να πικάρει εμένα, ή τουλάχιστον έτσι μεταφράζαμε την ανάγκη του να πάει και με τις δυο μας.

Ε, πάνω εκεί γίνανε και μερικές στραβοτιμονιές. Αρπαχτήκαμε κάνα δυο φορές με τη Βασιλική, όταν ήρθε με καμάρι να μου βαθμολογήσει τις επιδόσεις του Τάκη –του Τάκη ΜΟΥ–, αλλά η ουσία ήταν πάνω κάτω η ίδια: οι άντρες λειτουργούσαν στη σχέση μου με τη Βασιλική σαν αφορμή για γέλια, αναλύσεις, εμπειρίες, επίπλαστα δράματα. Αυτό όμως που δεν άλλαζε ήταν πως όλα τα περνούσαμε μαζί: αυτή κι εγώ, η αυτόκλητη οικογένειά μας. Ανταγωνισμός, σύμπνοια, ζήλια, θαυμασμός, περιφρόνηση, συννενοχή, αγάπη, μίσος, εξάρτηση! Όλα αυτά μαζί έκαναν τη σχέση μας μοιραία. Και χωρίς να υπάρχει κάτι ερωτικό ανάμεσα σ' εκείνη κι εμένα. Όχι, μας άρεσαν ξεκάθαρα οι άντρες. Απλώς μας άρεσε περισσότερο ο εαυτός μας. Και με κάποιον ακατάληπτο τρόπο η Βασιλική μου καθρέφτιζε μια πιο primitive χειμαρρώδη εκδοχή μου· ενδεχομένως κι εκείνη έβλεπε σ' εμένα μια πιο ντελικάτη βερσιόν της.

Παρ' ότι όμως αυτοαποθεωνόμασταν και ήμασταν σίγουρες για την αξία μας, αν και παίρναμε σβάρνα τις οντισιόν, βρισκόμασταν στο ίδιο σημείο: δεν κουνιόταν φύλλο στην αγορά.

Έτσι, αν και ξεκινήσαμε σνομπάροντας μικρές παραγωγές και ερασιτεχνικές παραστάσεις που ανέβαζαν οι συμφοιτητές μας σε ανήλιαγα καταγώγια, πολύ σύντομα μας έπεσε η μύτη και προσαρμοστήκαμε στην πραγματικότητα. Κι ενώ στην αρχή πηγαίναμε στις οντισιόν με μαύρα γυαλιά και μακιγιάζ βαμπίρ, και κοιτούσαμε τους σκηνοθέτες και τους παραγωγούς

σαν να τους κάναμε χάρη, σιγά σιγά το πήραμε το μήνυμα και περάσαμε στο άλλο άκρο. Με κατεβασμένα τα φτερά και προσωπείο ταπεινοφροσύνης, τρέχαμε όπου υπήρχε υποψία δουλειάς και κάναμε ό,τι μας ζητούσαν για να αποδείξουμε το ταλέντο μας.

Αλλά και πάλι τίποτα.

Και να πεις πως δεν συχνάζαμε σε όλα τα καλλιτεχνικά στέκια; Πως δεν τρέχαμε σε όλες τις παραστάσεις να συγχαρούμε τους συντελεστές και να δηλώσουμε την παρουσία μας; Πως δεν κάναμε follow up συνέχεια σε ό,τι γνωριμία είχαμε αποκτήσει στον χώρο; Από κάτι σπουδαστές της Σταυράκου που έκαναν χωρίς λεφτά τις μικρού μήκους τους μέχρι κάτι ψωνισμένους κάστινγκ ντιρέκτορς που εμφανίστηκαν στις πτυχιακές της σχολής με περισπούδαστο ύφος και μας μοίρασαν κάρτες μαζί με ανεκπλήρωτες υποσχέσεις. Σε όλους πηγαίναμε, σε όλους δηλώναμε με κάθε τρόπο τη διαθεσιμότητά μας, τρέχοντας μηχανικά από δω κι από κει, πρόθυμες να γίνουμε έρμια των καλλιτεχνικών προθέσεων κάθε εξίσου απελπισμένου μ' εμάς σκηνοθέτη. Καθημερινά ξεπερνούσαμε τον εαυτό μας. Βάζαμε τον εγωισμό μας στην μπάντα και βγάζαμε τα σώψυχά μας μπροστά σε κάθε τυχάρπαστο που χαζογελούσε πάνω από το κινητό του. Ή προσπαθούσαμε μέσα σε ένα βίντεο των τριών και πέντε λεπτών να συνοψίσουμε όλη τη γνώση, όλη την καταπιεσμένη φιλοδοξία, όλο το ταλέντο, την ψυχή, τον φόβο, τα όνειρα και τη λαχτάρα μας. Και συνεχίζαμε...

Το μόνο που άλλαζε σιγά σιγά ήταν η βεβαιότητά μας ότι θα τα καταφέρουμε. Η κρίση είχε ρημάξει τόσο πολύ τον χώρο μας, που πλέον η εικόνα της αποθέωσης μας θάμπωνε επικίνδυνα και μαζί κι ο ενθουσιασμός μας.

Στην αρχή ύστερα από κάθε οντισιόν ήμασταν πάνω από το τηλέφωνο, το κοιτούσαμε με ευγνωμοσύνη, τσεκάροντας κάθε λεπτό αν έχει καλό σήμα και πεταγόμασταν με κάθε ντριν με καρδιοχτύπι και συμπτώματα έρωτα. Μετά συνηθίσαμε να περιμένουμε και του ρίχναμε απλώς πού και πού περιφρονητικές ματιές, σαν να 'ναι κάποιος φίλος που μας πρόδωσε... Ή καλύτερα σαν να είναι κάποιος ύπουλος εχθρός που μας εμπαίζει.

Ωστόσο κάλεσαν σχεδόν όλα τα κορίτσια της τάξης μας να παρευρεθούμε ως ιέρειες στην αφή της ολυμπιακής φλόγας του Πεκίνου, κι όσο να 'ναι αυτό αναζωπύρωσε τις ελπίδες μας πως κάποιος μπορεί να μας δει και να μας ανακαλύψει.

Τότε ήταν που η Βασιλική εμφανίστηκε με τη μεγάλη ιδέα.

«Ξέρω τι θα κάνω στην τελετή αφής... Την ώρα ακριβώς που θα είναι η κάμερα στραμμένη πάνω στην πρωθιέρεια, θα “λιποθυμήσω”...».

Καθώς δεν είχα την αντίδραση που περίμενε, αφού συνέχισα να διαβάζω το περιοδικό μου, πήρε μια ανάσα και συνέχισε:

«Σκέψου το λίγο! Θα είναι όλα τα βλέμματα καρφωμένα επάνω μας. Θα παίξουν το παραπράγουδο από το CNN μέχρι το τελευταίο σαπιοκάναλο. Σίγουρα θα τσιμπήσουν με τη λιπο-

θυμική ιέρεια. Άντε, σε αφήνω κι εσένα να τρέξεις πανικόβλητη από πάνω μου και να ερμηνεύσεις έναν μίνι θρήνο από τη δήθεν ανησυχία σου. Κάτι από Μήδεια, Ιοκάστη, ξέρεις εσύ. Viral θα γίνουμε. Θα μας μάθει όλος ο κόσμος, Τζο... Ετοιμάσου! Ήρθε η ευκαιρία μας!».

Γύρισα και την κοίταξα παγερά. Και η αλήθεια είναι πως το έχω εύκολο το βλέμμα-παγάκι. «Βασίλισσα των πάγων» με φώναζε η Βασιλική λόγω του αλλόκοτα σνομπ παρουσιαστικού μου.

«Τι μαλακίες λες; Θεε να γίνεις ηθοποιός ή μαϊντανός; Ή νομίζεις πως θα κοροϊδέψεις κανέναν; Όλοι θα το καταλάβουν και θα γίνεις ρόμπα» της είπα κοφτά και είδα τα μάτια της, από εκεί που έλαμπαν, να σκιάζονται και να θαμπώνουν από την απογοήτευση, και έτσι σταμάτησα εκεί. Συνέχισα δήθεν να διαβάζω για μια σταρ του Χόλιγουντ που έβαλε χείλια από το λίπος των γλουτών της. Όμως μου μπήκε το ζιζάνιο...

Αν μου 'λεγε κάποιος να ορίσω τις τρεις πιο σημαντικές στιγμές της ζωής μου, εκείνη ήταν σίγουρα η μία: Η στιγμή όπου ο ενθουσιασμός της Βασιλικής έγινε αμφιβολία και ταυτόχρονα στο μυαλό μου σφήνωσε μια ιδέα που θα άλλαζε τα πάντα και για τις δυο μας...

